เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๔ พฤษภาคม พุทธศักราช ๒๕๔๕

องค์นี้องค์หนึ่งอัฐิจะกลายเป็นพระธาตุ

เมื่อวานนี้ดอลลาร์ได้ ๕ ดอลล์ ทองคำไม่ได้เลย

ระบมหมดทั้งตัวเลยเมื่อคืนนี้ มันเป็นยังไงไม่ทราบระบมหมด เหมือนว่าถูกทุบถูกตีชอกช้ำไปหมด ไข้หวัดใหญ่คราวนี้รู้สึกว่าสำคัญอยู่นะ ตอนจะเทศน์ที่วัดโยธาถึงได้พูดว่า นี่พิษของยากำลังเริ่ม นี่ก็กำลังจะเทศน์ มันจะไปถึงไหน นั่นละกำลังเริ่มฟัดกัน พิษของยาก็ขึ้น ไข้ก็ขึ้นด้วยกันเทศน์ไป พอลงมาแล้วตั้งแต่นั้นมาเลยแหละ หนักอยู่ระบมหมดทั้งตัว มันเจ็บปวดไปหมดตามข้อตามอะไร เราก็พูดตามเรื่องของมันเฉย ๆ เราไม่เห็นมีอะไรกับมัน เราพูดตามเรื่องมันเป็นเท่านั้น วันนี้หวัดเงียบไป ยังเหลือแต่ที่มันระบมปวดตามเนื้อตามตัว แต่มันก็คงจะค่อยหาย ๆ ไป ไม่เป็นไร

เมื่อวานก็ไม่ได้พูดธรรมะสักข้อเลย แต่ทางอินเตอร์เน็ตเขาคงจะออก ทางวิทยุก็คงจะได้ออกอยู่ อุดรนี้ ๘ สถานี เป็นความสมัครใจเขาเอง เราไม่เคยรู้จักกับเขาเลย เขามาติดต่อไปเอง กรุงเทพไม่ทราบกี่สถานี (๓ ครับ) เออ กรุงเทพ ๓ จากนั้นก็ออกอินเตอร์เน็ต ก็มีเมื่อวานไม่ได้พูดอะไรเลย เพราะร่างกายไม่เอาไหน วันนี้กับเมื่อวานนี้ไปคนละแบบ วันนี้ชอกช้ำทางร่างกาย ความเพลียพอ ๆ กัน แล้วมันปวดตามร่างกายวันนี้

(พูดกับผู้ว่าฯ อุดร) ที่เราทำกั้นน้ำนี่มันจะต้องได้เร่ง เพราะฟ้าฝนมันก็เร่งมาเหมือนกัน ถ้าฝนมาแล้วแพ้ฝนนะ สำคัญอยู่ตรงนี้ เพราะระยะนี้เป็นระยะที่ฟ้าฝนจะเริ่มลง คนจะทำไร่ทำนากัน พฤษภา ยิ่งมิถุนา ด้วยแล้วเป็นกระดานฝนเลยเทียว ที่ไหนก็เห็นทำอยู่ทุกแห่งเขื่อน คลอง กั้นน้ำอะไร มีอยู่รอบอุดร เพราะเราไปทางโน้นมาทางนี้มันเห็นไปหมด กำลังเร่งกัน

วันที่ ๑๘ นี้ก็จะไปบุรีรัมย์ เผาศพท่านสุวัจน์ อันนี้ก็รถเกิดอุบัติเหตุ ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งมาถึงวาระทนไม่ไหวก็ต้องไปแหละ ท่านสุวัจน์นี้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบตลอดมา ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ฝั้น หลวงปู่ฝั้นก็เป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่น อยู่ใกล้เคียงกันตลอดเวลาอยู่สกลนคร ท่านสุวัจน์ก็อยู่กับท่านอาจารย์ฝั้น ท่านอาจารย์ฝั้นก็เข้าออกกับพ่อแม่ครูจารย์มั่นอยู่เสมอ ท่านปฏิบัติดี ก็แน่แหละ องค์นี้อัฐิจะกลายเป็นพระธาตุแน่แหละไม่เป็นอื่น

นี่ละการฟังธรรมมันมีเครื่องสะดุดเข้าไปจนได้แหละ อย่างท่านสุวัจน์ท่านมาเล่าเองนะ เล่าด้วยความตื่นเต้นจริง ๆ ว่า ท่านได้ฟังเทศน์ จะเป็นในเทป ฟังว่าเทปม้วนนี้เราเทศน์ที่วัดอโศการาม ท่านฟังเทปม้วนนี้ การเทศน์สอนพระธรรมะมักสูงเสมอแหละ

เทศน์สอนพระวัดอโศการาม ท่านฟังเทปไปฟังไป ๆ ไปถึงจุดสำคัญ พอเทศน์ผางออกมาตรงนั้นมันมาโดนเอาอย่างนี้เลย ท่านว่านะ สะดุดกึ๊กเลยจนตัวไหวท่านว่า นั่นเห็นไหมล่ะ ธรรมะนั้นมาสะดุดใจปึ๋งเลย เพราะธรรมะเป็นจุดสำคัญนั่นแหละ ระหว่างกิเลสกับธรรมฟัดกันในเทศน์ เลยสะดุดใจอย่างแรง

ตอนนั้นท่านก็พิจารณาของท่านอยู่แล้ว พอดีไปได้ธรรมะข้อนี้เข้าไปก็เลยเปิดกุญแจใหญ่เลยเทียว พอจิตสะดุดกึ๊กจนตัวไหว ท่านว่าอย่างนั้นนะ ทำไมมันสะดุดแรงเอาขนาดนั้น นี่เห็นไหมธรรมเทศนาที่พระพุทธเจ้าเทศน์สอนโลกสำเร็จมรรคผลนิพพานเป็นหมื่น ๆ แสน ๆ เทวบุตรเทวดามนุษย์มนาเต็มไปหมด ก็มีมาอย่างนี้ ไม่มากก็มีอย่างนี้ แต่ธรรมะนี้ต้องเป็นธรรมะที่ผู้ปฏิบัติธรรมเป็นผู้รู้ผู้เห็น แสดงมาจากความรู้ความเห็นจริง ๆ ไม่ใช่ว่าไปอ่านตำรับตำรา เราไม่ได้ประมาท อ่านตำรับตำราเท่าไรมันก็ไม่สะดุดใจนะ ก็เราเคยอ่านมาแล้วมันก็ไม่สะดุดใจ มันไปเรียบ ๆ เป็นคำบอกเล่า ๆ ไปเลย มันไม่ใช่ผู้นั้นไปเจอจริง ๆ เห็นจริง ๆ ไปพบเข้าจริง ๆ เหมือนผู้ปฏิบัติรู้จริงเห็นจริง ระหว่างกิเลสกับธรรมกระทบกันตรงไหน ๆ มันก็ออกมา

การบอกเล่าก็คืออ่านตามตำรับตำรา ท่านว่ายังไงตามตำรับตำราก็ว่าไปเรื่อยเป็นคำบอกเล่า ๆ ไปเรียบ ๆ ผิวเผินว่างั้นเลย ไอ้เรียบ ๆ เราไม่อยากพูดแหละมันเป็นการส่งเสริมกิเลส กิเลสว่าเรียบ ๆ มันชอบ ผิวเผินนี่จะฟัดหัวกิเลส มันผิวเผิน ๆ ไม่ว่าท่านว่าเราที่อ่านในพระไตรปิฎก นี้ก็เคยอ่านมาแล้วนี่ถึงเอามาพูด มาพูดเล่น ๆ เมื่อไรวะ มันลอย ๆ ๆ ไปเรื่อย เพราะจำเป็นคำบอกเล่าเฉย ๆ เจ้าของไม่ได้เจอเอง แต่ภาคปฏิบัตินี้เป็นภาคที่เจอจริง ๆ เพราะท่านสอนวิธีการเข้าไป ๆ ดำเนินตามนั้นเรียกว่าภาคปฏิบัติ ก้าวเข้าไปก็ไปเจออย่างที่ว่าซิ พอเจอแล้วมันก็สะดุดกึ๊ก ๆ ท่านแก้กิเลสท่านแก้อย่างนั้นนะ

ธรรมะที่ว่านี้ก็คงเป็นอย่างนั้นละท่า ท่านฟังไป ๆ เทศน์กัณฑ์นี้ว่างั้นนะ พอไปถึงจุดนั้นสะดุดปึ๋งเลยทันทีจนกายไหว มันสะเทือนแรง นั่นเห็นไหมล่ะ ตั้งแต่นั้นมาจิตหมุนติ้วเลยเทียว โอ๋ย ไม่มีวันมีคืน นั่นเข้าแล้ว หมุนติ้ว ๆ เราจับได้ทันที แต่ก่อนมันก็เป็นธรรมดาไป พอสะดุดกึ๊กแล้วเหมือนว่าเปิด ที่มานั้นก็พุ่งเลย ท่านพูดด้วยความตื่นเต้นนะ พูดให้เราฟังเอง จากนั้นท่านก็เล่าไป ๆ เรียกว่าเข้าไปจุดนั้นแล้วไม่ไปไหนแหละ มันจะเข้าพังวัฏจักร ป้อมใหญ่ของวัฏจักรคืออวิชชา นี่ป้อมใหญ่ของวัฏจักรที่พาโลกให้เกิดแก่เจ็บตายอยู่ตลอดมาตั้งกัปตั้งกัลป์ คือป้อมนี้ มันฝังลึกอยู่ในหัวใจของสัตว์ ทีนี้ธรรมเอาเข้ามาก็เป็นประเภทนิวเคลียร์นิวตรอนละซิ เข้าไปก็ผางกันตรงนั้นมันก็แตกกระจาย

อันนี้พังแล้วความเกิดแก่เจ็บตายก็พังไปด้วยกัน ความทุกข์พังไปด้วยกันหมด ท่านจึงแสดงไว้ว่า **ทุกฺขํ นตฺถิ อชาตสฺส** ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด การว่าเกิดทุกข์ก็มาพร้อมกันเป็นเงาตามตัว ไม่เกิดความทุกข์ก็ไม่มีและไม่ตายด้วย จิตดวงนี้เป็นจิตบริสุทธิ์ล้วน ๆ แล้วไม่เกิดอีกเหมือนที่เคยเกิดเคยตายมาแต่ก่อน บริสุทธิ์แล้วก็ผางเลย เป็นธรรมทั้งแท่ง นี่สูญเมื่อไร จิตไม่เคยสูญ พอบริสุทธิ์แล้วก็เป็นธรรมธาตุไปเลย

ท่านมาเล่าให้ฟังอย่างนั้นแหละ เราเข้าใจทันที เข้าจุดแล้วมีแต่พุ่งแล้วไม่มีถอย เราลืม ๆ เสียตอนสุดท้าย ถึงเราลืมก็ตาม อันนี้มันก็เป็นทางที่จะเข้าจุดนั้นอยู่แล้ว เราก็หายสงสัยไปเลยทีเดียว จึงว่าท่านองค์นี้องค์หนึ่งที่อัฐิจะกลายเป็นพระธาตุ นักปฏิบัติพูดกันคุยกันไม่ได้ผิดนะ พอพูดกันปั๊บนี้ **มคฺโค ๆ** คือทางเดินของจิต เหมือนทางเดินด้วยเท้าของเรานี่ เดินไปตามถนนหนทาง แยกไปไหนมาไหนมันก็เป็นทาง ๆ ไปของมัน ทีนี้เวลาเป็นภาคปฏิบัตินี้ ท่านดำเนินไปยังไง ทางผู้รู้ผู้เห็นท่านเปิดโล่งไปหมดแล้ว อะไรเข้ามาร่วมทางท่านก็รู้ ผิดทางท่านก็รู้ท่านก็เตือน อันนั้นเรียกว่า **มคฺโค** ทางของจิตเดิน เหมือนทางเราเดินด้วยเท้า แต่เป็นทางของจิต เป็นนามธรรม จะรู้จะเห็นภายในจิตเท่านั้น เป็นทางเดิน

เวลาท่านคุยกันนี้ พอคุยกันปั๊บนี้จะบอกทันทีเลย เป็นขั้นใดภูมิใดอยู่ในระยะใด ขอให้ท่านผู้ที่ฟังนั้นเป็นผู้เข้าใจในอรรถธรรมเรียบร้อยแล้วเถอะ จะเข้าใจทุกระยะ ๆ ผิดถูกชั่วดีตรงไหนจะรู้ทันที ๆ เมื่อเป็นเช่นนั้นทายกันจะผิดไปที่ตรงไหน ว่าอัฐิขององค์นี้จะกลายเป็นพระธาตุ ๆ นี้ บอกไปแล้วตั้งแต่ท่านยังไม่ตาย เห็นแล้ว จุดสุดท้ายของท่านคือหลุดพ้นแล้ว รู้แล้วตั้งแต่ยังไม่ตายที่บอกเล่ากันหรือเล่าสู่กันฟังเวลายังไม่ตาย พอเข้าถึงจุดนั้นแล้วก็เป็นอันว่าหมดสิ้น เวลาตายแล้วอัฐนี้จะกลายเป็นพระธาตุนะนั่นก็เป็น

เราตัวเท่าหนูเราพูดที่ตรงไหนผิดที่ไหน ว่าอย่างนี้เลยเราไม่ได้คุยนะ ยกตัวอย่างเช่นหลวงปู่พรหม ลูกศิษย์ทางกรุงเทพแหละหลั่งไหลไป เราก็ไปกระซิบว่า ให้พยายามเอาอัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้ให้ได้นะ อัฐิของท่านอาจารย์องค์นี้จะเป็นพระธาตุแน่นอน เราบอกอย่างนี้ พอเผาศพแล้ว โอ๋ย คณะกรรมการกี่ชั้นอยู่ในนั้นรักษาอัฐิเข้าไม่ถึงเปิดเลย ไม่ได้ ครั้นต่อมาไม่นานนะทราบว่าอัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุแล้วนั่นเห็นไหมล่ะ ท่านเคยพูดให้ฟังตั้งแต่อยู่บ้านนามน ท่านอาจารย์พรหม เวลาเงียบ ๆ วันไหนไม่ได้ขึ้นหาพ่อแม่ครูจารย์มั่นก็แอบไปหาท่านคุยกันสองต่อสองทุกคืน คุยสนุกสนาน ท่านพูดให้ฟังทุกแง่ทุกมุมในการปฏิบัติธรรมของท่าน นี่ท่านก็ผ่านที่เชียงใหม่ท่านผ่านมานานแล้วนี่ ก็รู้ได้อย่างชัดเจนละซี ท่านเล่าให้ฟัง ถึงเรายังไม่รู้อีโหน่อีเหน่อะไร ทางปริยัติทางอะไรมันก็เข้ากันได้ ๆ ลงใจทันที นี่อัฐิของท่านกลายเป็นพระธาตุ

อัฐิของท่านอาจารย์คำดีก็เหมือนกัน นี่จะว่าโอ้อวดก็ตามก็พูดไปแล้ว นี่องค์หนึ่งจะเป็นพระธาตุนะ ก็เป็นจริง ๆ นั่น มันบอกอยู่ในหลักธรรมชาติแล้ว อย่างนั้นละธรรมะพระพุทธเจ้าเป็นของจริงเหมือนกับของปลอม ปลอมมันก็ปลอมร้อยเปอร์เซ็นต์หาความจริงไม่ได้ ความจริงก็จริงร้อยเปอร์เซ็นต์หาความปลอมไม่ได้ เพราะฉะนั้นจึงมีน้ำหนักเท่ากัน น้ำหนักฝ่ายชั่ว น้ำหนักฝ่ายดี เป็นความจริงเสมอกัน ความดีใครปฏิบัติเมื่อไรก็ตาม ได้มาชิ้นหนึ่งสองชิ้นก็เป็นความดีตลอด ๆ ไปเลย ไอ้ความชั่วคนทำชั่ว ทำมากทำน้อยก็เป็นความชั่วตลอดเพิ่มกันไปเรื่อย ๆ จนเป็นความชั่วอันใหญ่หลวงจมเลย อันนี้ความดีก็เก็บได้ เก็บเล็กผสมน้อยได้เรื่อยเข้าไป ก็เด่นเข้า ๆ ก็ถึงเหมือนกันทางนั้นจมเลย ทางนี้พ้นเลย ก็เป็นอย่างนั้น

พูดตรงไหนแล้วได้คุยกันเรียบร้อยแล้วจะสงสัยไปไหน มันก็ตรงตามนั้น ๆ ไปเลย ยกตัวอย่างเช่นอย่างแม่ชีแก้วก็เหมือนกัน นี่ก็บอกไว้นานแล้ว นี่ผู้หนึ่งนะ ฝ่ายผู้หญิง อัฐิจะเป็นพระธาตุ แน่ะ ก็เป็น นั่นเห็นไหมล่ะ ก็อย่างนั้นแล้ว หลักธรรมชาติมีเพศเมื่อไร จิตไม่มีเพศนะ เพราะฉะนั้นอุปนิสัยของคนจึงไม่มีเพศ ผู้หญิงก็มีนิสัยผู้ชายก็มีนิสัยเสมอกันหมด บาปบุญไม่มีเพศ ใครทำเป็นบาปเป็นบุญได้ด้วยกัน เมื่อเป็นเช่นนั้นความบริสุทธิ์เป็นฝ่ายดี ดีเยี่ยมก็ไม่มีเพศเหมือนกัน

นี่ละธรรมะพระพุทธเจ้าประกาศกังวานมาได้ ๒,๕๐๐ ปีกว่านี้แล้วนะ เป็นศาสนาเอกในโลก นี่ละที่ว่าศาสนาคู่โลกคู่สงสาร คือพุทธศาสนา ไม่ว่าพระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสรู้จะเป็นแถวแนวเดียวกันเลย ไม่มีผิดมีเพี้ยนกัน เมื่อตรัสรู้ขึ้นมาแล้ว สิ่งที่รู้ที่เห็นก็กระจ่างแบบเดียวกันหมดเลย ท่านจึงไม่ได้ถามกัน พระพุทธเจ้าพระองค์ใดตรัสไว้ไม่มีผิด เหมือนกันหมดเลย นี่เป็นศาสดาองค์เอก คือพุทธศาสนานี้เป็นประจำมาเรื่อย ๆ นะ นี่ก็พระพุทธเจ้าของเรา จากนี้พระอริยเมตไตรยท่านทำนายไว้แล้ว ท่านพิจารณาเล็งญาณดูเรียบร้อยแล้ว ต่อจากนี้ไปพระอริยเมตไตรยมาตรัสรู้จะไม่นานนะ ท่านก็บอกว่าไม่นาน เสด็จออกทรงผนวชเพียง ๗ วันเท่านั้น ท่านก็สำเร็จตรัสรู้ขึ้นมาเป็นศาสดาเอก

คือครองราชสมบัติอยู่ ๔๐,๐๐๐ ปี เสด็จออกทรงผนวช ๔๐,๐๐๐ ปี แล้วศาสนาก็อยู่ถึงนั้นละ พอท่านนิพพานศาสนาไปพร้อมกันเลย ไม่ได้วางเป็นแนวทางไว้เหมือนพุทธศาสนาของเรา นี้วางไว้ถึง ๕,๐๐๐ ปี เพราะเห็นว่าศาสนาของพระพุทธเจ้าสั้น พระชนมายุก็สั้นนิดเดียว วางศาสนาไว้ ๕,๐๐๐ ปี นี้ทรงเล็งญาณรอบหมดแล้ว ไปถึง ๕,๐๐๐ ปีนั้น เรียกว่า หมดโดยสิ้นเชิง เรื่องบาปเรื่องบุญ มรรคผลนิพพานไม่มีหมดในหัวใจสัตว์ ทั้ง ๆ ที่บาป-บุญ มรรคผลนิพพานก็มีอยู่อย่างนั้น แต่มันไม่มีในหัวใจสัตว์ สัตว์ไม่เชื่อไม่เคารพนับถือ สร้างแต่บาปหาบแต่กรรม ความชั่วช้าลามก ฝ่ายต่ำ

นี้กอบโกยเอาตลอดเวลานะ ฝ่ายดีจะมาเป็นกาลเป็นเวลา ฝ่ายชั่วนี้กอบโกยตลอดเวลา มันหาความทุกข์เผาหัวใจสัตว์ทั้งหลาย มันเผาตลอดเวลา

ทีนี้เวลาพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้นี้ก็เบิกกว้างออก เหมือนกับว่าเปิดจอกเปิดแหนออก ให้คนได้มองเห็นน้ำอาบดื่มกันสะดวกสบายสงบร่มเย็น พ้นทุกข์ไปจำนวนมากนั่น นี่ละพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้แต่ละพระองค์ ถึงไม่ได้เอาไปหมดก็ตาม เอาไปตามนิสัยวาสนาของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ ๆ ที่จะให้ขนสัตว์โลกไปหมดนี้ไม่มีทาง อย่างที่ว่ามันมืดตื้อหมดนั้นละ ท่านคัดเลือกเอา ๆ ๓ ประเภท พอเป็นไปได้ อุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ ๓ ประเภทนี้พอเป็นไปได้ ปทปรมะ ทิ้งจมไว้นั้นตามเดิม องค์ไหนมาก็ทิ้งจมไว้อย่างนั้นละตามเดิม ก็เอาพวกนี้ละไป พวกอุคฆฏิตัญญู วิปจิตัญญู เนยยะ นี้ขนไป ๆ พวกปทปรมะ ก็ทิ้งไว้ตามเดิม อย่างนั้นเรื่อยมา นี่ก็ไปถึง ๕,๐๐๐ ปี แล้วจิตใจของสัตว์จะหมดละ เรื่องบาป-บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี มีแต่เรื่องกิเลสเต็มหัวใจ สร้างแต่บาปแต่กรรมมืดตื้อเผากันตลอดไปเลย

จากนั้นแล้วท่านก็บอกไว้อีก อนาคตวงศ์ มีอีก ๑๐ พระองค์นะ จะมาต่อกัน แล้วองค์นี้มาตรัสรู้ท่านก็เล็งญาณดูไปอีก เฉพาะในภัทรกัปนี้ก็มี พระอริยเมตไตรยเป็นองค์สุดท้าย แล้วกัปหน้าก็จะมีต่อไปอีก ๑๐ องค์ ท่านบอกไว้หมดทุกพระองค์ องค์นั้น ๆ ๆ บอกวาสนาบารมีท่านสร้างมายังไง ๆ ท่านบอกไปหมดละเอียดลออ อีก ๑๐ พระองค์ ต่อจากพระอริยเมตไตรยไปแล้วนะ ท่านก็บอกไว้อย่างนี้ นี่ละที่เดินตามแถวแนวของพระพุทธเจ้าทั้งหลายเดินอย่างนี้แหละ นอกนั้นไม่ใช่ ศาสนาก็เสกสรรกันอย่างนั้นละ ว่าไปเฉย ๆ

ศาสนามีอยู่เต็มโลกเต็มสงสารมาดั้งเดิม ไม่ใช่มีมาเฉพาะทุกวันนี้ มีมาดั้งเดิม แต่เป็นเปลือกเป็นกระพี้ของศาสนา ทำคนให้ล่มจมก็ได้ศาสนาเหล่านั้นนะ เพราะเป็นศาสนาของคนมีกิเลส คนมีกิเลสต้องลูบ ๆ คลำ ๆ ลุ่ม ๆ ดอน ๆ ผิด ๆ ถูก ๆ ว่าไปตามเรื่อง เหมือนคนธรรมดาทั่ว ๆ ไป เป็นแต่เพียงว่าเสกสรรเจ้าของเป็นเจ้าของศาสนาเป็นศาสดาเฉย ๆ หัวใจไม่ได้เป็นศาสดา หัวใจเป็นคลังกิเลส นี่มันจึงผิดกันศาสนาใดก็ตาม เช่น ศาสนา ก. ข. ค. ศาสนาใดก็เป็นคลังกิเลส ๆ มีเท่าไรก็ไม่มีความหมาย มีความหมายเฉพาะพุทธศาสนาเท่านั้น แม่นยำตลอดไปเลย

คำว่าศาสนานี้จึงมีได้ทั่วไป เพราะเป็นความเสกสรรปั้นยอของคนมีกิเลสนั้นละขึ้น ส่วนพระพุทธเจ้าทำความปรารถนามาจริง ๆ ยังไม่เป็นพระพุทธเจ้าก็ทราบว่ายังไม่เป็น พอถึงขั้นเป็นแล้วก็เป็นศาสดาขึ้นมา พระองค์ไม่ได้เสกสรรพระองค์ให้สุกก่อนห่ามนะ ยังไม่ขั้นศาสดาก็ปฏิญาณตนว่าเป็นศาสดาแล้วอย่างนี้ไม่มีในพระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ต้องเต็มภูมิก่อน ตรัสรู้ผางขึ้นมาแล้ว นั้นแหละเป็นศาสดาเอกแล้ว จึงสอน

โลกได้อย่างแม่นยำเหมือนกันหมดเลย นี่พุทธศาสนาของเราก็ถึงแค่นี้ อย่าไปพูดถึง ๕,๐๐๐-๖,๐๐๐ ปี อายุเรามันถึง ๑๐๐ ปีเมื่อไรวะ อย่างมากก็ ๑๐๐ ปีเท่านั้นแหละ มันก็ตาย อันนั้นตั้ง ๕,๐๐๐ ปี เรารีบตักตวงเอาเสียเวลานี้ซิ เวลามีชีวิตอยู่นี้ ไปคำนึงคำนวณอะไร ห้าหกพันปีเจ็ดพันปี คำนวณเอาตัวของเราผู้จะรับเคราะห์รับกรรมรับบุญรับกุศลมาอยู่กับตัวของเรา ให้รีบเร่งขวนขวยเสียแต่บัดนี้

ศาสนาท่านวางไว้ด้วยพระญาณหยั่งทราบของพระพุทธเจ้าแล้ว ระยะนั้น ๆ ความอ่อนลงของมรรคผลนิพพาน ท่านก็บอกไว้นะ มรรคผลนิพพานจะอ่อนลง คือผู้ปฏิบัตินั้นอ่อนลง ผลที่จะได้ก็อ่อนลงตาม ๆ กัน เมื่อหมดผู้ปฏิบัติแล้วมรรคผลนิพพานก็หมดเพราะไม่มีผู้ปฏิบัติ นั่น มันขึ้นอยู่กับผู้ปฏิบัติตามนะ ผู้เชื่อถือ ไม่เชื่อแล้วมันก็หมด อย่างทุกวันนี้ศาสนาพุทธเรามีมาอยู่นี้ ผู้ไม่สนใจพระพุทธศาสนา ไม่สนใจในบาปบุญ นรกสวรรค์เลย มันมีมากต่อมาก มากกว่าผู้สนใจบาปบุญ นรกสวรรค์นะเวลานี้ ในโลกมนุษย์เรานี้ เราจะไปว่าเอาโลกหน้าโลกแน่ที่ไหน โลกมนุษย์เรานี้ ผู้ถือพุทธศาสนาที่ตั้งใจต่อมรรคต่อผล เชื่อบุญเชื่อบาปจริง ๆ มันมีสักกี่คน ผู้ไม่เชื่อเลยนี่มืดดำเป็นปทปรมะ มันมีมากขนาดไหน เราคำนวณเอาในโลกของเราปัจจุบันนี้ซิ จะไปคำนวณอะไรกาลข้างหน้านาน ๆ นั้นวะ

แล้วทีนี้ย่นเข้ามาหาตัวของเราอีก เอ้า.เวลามันสนใจต่อบุญต่อกุศลมรรคผลนิพพาน ด้วยการทำบุญให้ทานรักษาศีล เฉพาะอย่างยิ่งด้วยการภาวนา เอ้า เข้ามาหาวัดป่าบ้านตาดนี่ นี่ตั้งหน้ามาภาวนา มาแล้วมานอนเกลื่อนอยู่นี้ มีแต่เสื่อแต่หมอนมัดติดคอมัน นี่เป็นยังไง นี่ปทปรมะ หมอนมัดติดคอมันอยู่ตลอด ที่จะเป็นนิสัยให้มีความขยันหมั่นเพียรเดินจงกรม ปัดหมอนออกจากคอไปเดินจงกรมไม่ค่อยเห็นมีเข้าใจไหม นี่มันมาก พวกปทปรมะอยู่ในครัวหลวงตาบัวนี้มาก แล้วอยู่ในวัดนี้ก็มาก มันก็คงไม่พ้นจากหลวงตาบัวเป็นหัวหน้าละนะ มันมากทุกอย่างเข้าใจไหม

นี่ย่นเข้ามาซิการปฏิบัติท่านว่า **โอปนยิโก** ให้น้อมเข้ามาหาตัวเอง เพื่อเป็นประโยชน์สำหรับเรา เราเองนี้เป็นยังไง ขนาดที่มันมุ่งต่อมรรคผลนิพพานเป็นลำดับลำดามา ทางเนยยะ พอฝึกพอฟัดพอเหวี่ยงกันไปมีเท่าไร แล้วที่ไม่เอาไหนนั่นมันมีแต่ความขี้เกียจขี้คร้านซึ่งเป็นประเภท ปทปรมะ มันมีมากกว่ากันขนาดไหน คน ๆ หนึ่ง วันหนึ่ง ๆ เรามาเทียบอย่างนั้นซิ พากันเข้าใจหรือเปล่าล่ะ ไอ้ พวกปทปรมะนี่น่ะ มันมีแต่ปทปรมะทั้งนั้นแหละ จำเอานะ ต้องย่นอย่างนี้ซิ ท่านว่า โอปนยิโก น้อมเข้ามาสอนตน ๆ เห็นเรื่องราวอะไรก็ตามให้น้อมเข้ามาพิจารณาเป็นเครื่องพร่ำสอนตนเองแล้วจะเป็นประโยชน์แก่ตัว ท่านสอนอย่างนั้นนะ มีแต่มองไปข้างหน้า ไม่มองย้อนหลัง ธรรมพระพุทธเจ้าสอนย้อนหลัง ๆ ทบทวนตลอดเวลา

ต้องเอาจริงเอาจังนะ แหมกิเลสนี้หมุนติ้วตลอด ไม่มีวันอ่อนข้อ มีจางไปบ้างเล็กน้อยก็ตอนพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ กิเลสจะจาง ทีนี้พอพระพุทธเจ้าผ่านไปแล้วกิเลสก็ขึ้นเป็นจอกเป็นแหนปกคลุมน้ำคือ มรรคผลนิพพาน ไว้มิดชิดเลยไม่ให้เห็น โลกก็ไม่เห็นละซิ จมกันไป ๆ ทางที่จะลงต่ำหนาแน่นมากนะ ทางที่จะขึ้นมาเป็นกาลเป็นเวลา เช่น พระพุทธเจ้ามาสอนโลก มาสอนธรรมแก่โลก ก็มีเป็นกาลเป็นเวลา แต่ออกจากนั้นแล้วเป็นเวลาของกิเลสทั้งหมด พระพุทธเจ้ามาแต่ละครั้ง ๆ นี้มาเป็นกาลเวลา นอกจากนั้นเป็นเวลาเป็นกาล ไม่ว่ากาลละ เป็นเรื่องของกิเลสทั้งหมด ๆ เลย สัตว์โลกจึงแน่นหนาจริง ๆ ยกไม่ขึ้นว่างั้นเถอะ

ไม่งั้นพระพุทธเจ้าจะท้อพระทัยเหรอ มองลงไปมันมืดตื้อไปหมดนี่ จะว่ายังไงไอ้ที่จะยิบแย็บ ๆ มามีเพียงเล็กน้อยในภูเขาลูกหนึ่งมียิบแย็บ ๆ นั่นละผู้มีอุปนิสัยที่จะขึ้น ถ้าเป็นแร่ธาตุก็เป็นแร่ธาตุที่ดีเยี่ยมแหละ แร่เพชรแร่พลอย เริ่มไปแต่แร่ตะกั่วสังกะสีขึ้นไปหาแร่เพชรแร่พลอยไปเรื่อย ๆ นอกจากนั้นแร่ ปทปรมะทั้งหมดเลย ฟังซิในภูเขาลูกนั้น มียิบแย็บ ๆ นั่นละพระพุทธเจ้ามาถอดเอาตรงนั้น ถอดออก ๆ ๆ ผู้มีอุปนิสัยพอจะไปได้ก็บึกบึนกันไป ไปได้ ๆ ผู้ไม่สนใจก็นอนจมกันไปเรื่อย ๆ อย่างนั้นตั้งกัปตั้งกัลป์ กี่กัปกี่กัลป์ก็นอนจมไปอย่างนั้นแหละ พากันตั้งอกตั้งใจนะ ตายจมทิ้งเปล่า ๆ นะ

ถ้าเรื่องของกิเลสมันสด ๆ ร้อน ๆ เรื่องของธรรมนี้จืดชืดไปเรื่อย เรื่องของกิเลสไม่มีจืด สด ๆ ร้อน ๆ ตลอดไปเลย มันถึงได้กล่อมสัตว์โลกให้จมในวัฏฏะละซิ เรื่องของธรรมมีจืดมีชืดเสีย แน่ะ แข็งนิดหนึ่งแล้วก็ดีดนิดหนึ่งแล้วก็อ่อนลงเสีย นั่นเป็นอย่างนั้นนะ เอาละที่นี่จะให้ศีลให้พร

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันต่อเหตุการณ์ **หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร** ทาง internet
www.luangta.com